

plaatselijke toelagen van 80 P. St. tot 87 P. St. 10 sh.. Kennis van Engelsch en Nederlandsch en afzonderlijke diploma's voor openbare gezondheid en geneeskundig schooltoezicht strekken tot aanbeveling. De benoemde moet al zijn tijd beschikbaar stellen voor regelmatig onderzoek in de scholen, bijzondere onderzoekingen en in het algemeen het verlenen van bijstand aan den geneeskundigen inspecteur der scholen. Verder worden gevraagd assistenten, die drie zittingen per week aan het geneeskundig schooltoezicht zullen hebben te besteden, voor een jaarwedde van 200 P. St. Dezelfde jaarwedde wordt toegekend aan den oogarts, die eens of twee maal in de week zitting zal houden voor onderzoek en *behandeling* van de oogen van schoolkinderen, in het bijzonder van refractie-afwijkingen. De zittingen moeten plaats hebben in de schoolkliniek of in een eigen consultatie-lokaal, met goedvinden van het departement.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

EEN EENVOUDIG MIDDEL TEGEN UNGUIS INCARNATUS.

I.

Naar aanleiding van de mededeeling van prof. VAN LEERSUM over de behandeling van beklemden nagels, kan ik nog het volgende mededeelen.

Dr. T. EERNSTMAN geeft in zijn bekend *Vademecum* o. a. als behandeling aan: „Rp. hydrat. kalici 1 aq. dest. 10. D. S. hiermede den nagel aan te stippen (*als hij week is, dan met glas afkrabben*)”.

Misschien is dit wel een meer volmaakte handelwijze, welke EERNSTMAN, die vele jaren in Indië doorbracht, van de inlanders afzag. Dit is niet moeilijk uit te maken.

ERASMUS WILSON, die in de bekende *Dictionary of Medicine*, edited by Sir RICHARD QUAIN, het hoofdstuk over de nagels bewerkte, geeft als behandelingswijze het volgende: „Where an ingrowing nail keeps up a paronychia inflammation, the body of the nail should be thinned by *scraping to diminish the force of pressure*”. Daarna raadt hij aan, een wattenrolletje onder den nagelrand te brengen.

Ook in vroeger dagen paste men het afschrappen van den nagel toe, getuige de mededeeling van den bekenden chirurgijn VAN WAGENINGE in de *Algemeene Konst- en Letterbode* (1836, D. II, bldz. 133) over de behandeling van den beklemden nagel. VAN WAGENINGE druppelde 2 à 3 druppels acetate plumbi liquidum fortius tusschen den nagelrand en den nagelwal ter plaatse van de pijn en plaatste er dan een wiekje tusschen. Hij behandelde met goed gevolg den med. doctor ROELANTS, die zóózeer met het euvel behept was, dat hij niet loopen kon, en door VAN WAGENINGE genezen werd. Deze zegt o. a.: „Als deskundige bewust, dat dit een ten uiterste pijnlijke operatie „is (gedeeltelijke nageluittrekking), die gemakkelijker gezegd, dan ondergaan wordt, „had de patiënt hier weinig zin in en volgde intusschen een, door een der kunstge- „nooten aangeraden schijnbaar juiste milieu, *namelijk het afschrappen des nagels*, doch „voorsnog zonder vrucht noch pijnvermindering.

Het afschrappen van den nagel is dus een bekende behandelingswijze, die vroeger dan ook door mij toegepast, maar wederom verlaten werd, omdat ik aan, wat men de methode van ROSER noemt, de voorkeur geef. Want ROSER had in de 17de eeuw zijn voorganger in MARCO AURELIO SEVERINO (1580—1656), den hervormer der Italiaansche heilkunde. En wat de methode van QUÉNU betreft, ik ben in het bezit van een moorddadig instrument, met hetwelk men in de vorige eeuw de geheele nagelplaat in één tempo wegnam.

Wat het afschrappen betreft, zoo kent men twee methoden:

10. een afschraping in het midden van den nagel, zoodat als het ware twee halve nagelplaten overblijven, tusschen welke het afgeschraapte deel een weeken zoom vormt;

20. een afschraping van de geheele nagelplaat.

De eerste behandelingswijze, die ook beschreven is, helaas weet ik niet meer waar, zag ik toegepast in den Achterhoek door een landbouwer, en dat op eigen initiatief. Geldermalsen, 17 October 1915.

F. M. G. DE FEIJFER.

II.

Het is nu 12 jaar geleden, dat ik zelf aan het euvel, *unguis incarnatus*, lijdende was. Ik werd toen te Delft ervoor behandeld door onzen toenmaligen huisdokter SCHELTEMA, thans rustend geneesheer te Scheveningen. Deze heeft mij toen al de methode aan de hand gedaan, welke prof. VAN LEERSUM beschrijft, en deelde mij mede, haar van een *ouden collega* te hebben gekregen. Zij is dus zeker niet nieuw.

In mijn ruim 6-jarige praktijk heb ik gelegenheid gehad, haar meermalen toe te passen en met goed gevolg. Het laatste geval, dat ik aldus behandelde, deed zich dit jaar voor. Een meisje van 17 jaar zocht mijn hulp voor *unguis incarnatus* aan beide groote teenen. In December 1914 was zij radicaal geopereerd daarvoor, tegelijk bij een acute appendicitis-operatie. Met het groeien der nieuwe nagels echter kwam hetzelfde euvel terug. Ik heb toen in Juni haar behandeld op de manier, die prof. VAN LEERSUM aangeeft ongeveer. Met een stukje glas maakte ik in de lengterichting van den teen midden op den nagel een eenigszins diepe groef van 1 mM. breedte, maar paste daarbij tevens de tamponade toe, die ook door prof. VAN LEERSUM wordt genoemd. Deze beide middelen samen geven een zeer bevredigenden uitslag, daar de randen van de nagelplaat, dank zij de groef midden op den nagel, dan door de tamponnetjes bij het loopen en staan op den voet de gelegenheid hebben naar boven te worden gedrukt.

Leiden, 17 October 1915.

J. G. VAN ES.

III.

Moeten wij nu inderdaad naar de Alfoeren gaan om te leeren, hoe men een *unguis incarnatus* bestrijden moet? Zoo'n reisje heeft wel veel aantrekkelijks, maar ik zou toch nog liever een uitstapje op geschiedkundig gebied doen.

Het zal wel 20 jaar geleden zijn, dat ik met den heel- en verloskundige KUNEMAN, den vader van den thans te Westervoort praktiseerenden collega, in consult kwam bij een lijder aan genoemd euvel.

„Van alles heb ik er aan gedaan”, zeide hij, „van het stukje theelood af, dat ik onder den nagelrand schoof, tot het *afschrapen van den nagel* inclus; maar wij komen er zoo niet”.

Een andere behandeling was daar noodig, zooals dit wel meer gaat, daar waar eenvoudige middelen niet helpen. Gewoonlijk helpt een eenvoudig middel bij een eenvoudige zaak.

Wijlen dr. KUNEMAN deelde mij de afschraapbehandeling als zóó gewoon mede, dat ik vermoed, dat het middel wel bij meer Nederlandsche artsen bekend zal zijn.

Ik vond het noodig, in dezen tijd van „nationalistisch streven” het voor de Nederlandsche eer tegen de Alfoeren te moeten opnemen.

Amsterdam, 18 October 1915.

J. VAN CAMPEN.

IV.

Ik heb naar aanleiding van mijn opstel over de behandeling van *unguis incarnatus* door een Alfoer, eenige brieven ontvangen, die mij leeren, dat het middel hier te lande niet geheel en al onbekend is.